

Marthyren i St. Andrews.

Et Billede fra den skotske Kirke.

i det 16. Aarhundrede.

(Fortf.)

„Og endnu mere, hun er hos den Herre Jesus, som hun har elsket saa meget,“ tilføjede Mary. „Jeg er vis paa, at der ikke findes et saadant Sted, som Stærtsilden; thi om Herren sendte sit Bud efter nogen af os allerede i Dag, og vi virkelig troede paa ham, skulde vi straks gaa hjem til ham, og hvortæn Synd, Død eller Djævelen skulde hindre os herfra.“

„Det lyder i Sandhed godt,“ faldt Janet ind. „Alt for godt til at være sandt,“ indvendte James, „i det mindste bliver jeg ikke at stole derpaa.“ „Og dog,“ tilføjede han efter en Pause, „dog har jeg hørt Wishart ofte sige, at han flere Gange har læst Bibelen igennem, men aldrig har han fundet et eneste Ord om Stærtsilden.“

„Og erindr du de dejlige Ord, som han har fortalt os om Guds Børns Hvide i det hellige Bogen, som Kristus har beredt dem i Himlen?“ vedblev Mary. „Dette burde være nok for at bringe os til at længes did; det burde bringe os til at tænke Gud, naar han henter nogen af vore Lære derhen.“

Atter opstod en lang Tavselse, der endelig blev afbrudt af James, som gremte: „Er det ikke paa Tide, at vi nu gaar til Brædflønnen?“

Pigerne saa forundrede paa hinanden, og Janet indvendte: „Vil du virkelig gaa ud allerede i Dag?“ „Hvorfor ikke? Guds Haand hviler tungt over os; vi er kommen i Angst og Rød, hvorfor skulde vi da holde os borte fra det eneste Sted, hvor vi paa Jorden kan haabe at finde Trøst og Hjælp?“

Man gjorde sig færdig til at gaa, men næppe havde James grebet sin Hat og Stof, før han igen satte sig ned og blev meget bleg.

„Hvad fejler dig, James,“ raabte Janet med den højeste Angst afspejlet i et høit Træl.

„Na, det er blot en forbigaaende Svaghed; gaa I til Brædflønnen, jeg vil blive hjemme og hvile mig lidt.“

Men ingen havde nu en Tanke for at forlade ham. Istedetfor at lytte til Livets Ord sad saavel Archie som begge Pigerne ved en ny Sæjjens. Den frugtelige Pest syntes her at ville hente endnu et Offer. Havde Mørgenen været mørk og trist, var Aftenen det i endnu langt højere Grad.

Legems- og Sjælsanfælgelser havde allerede i Forvejen udmattet den af Naturen saa stærke Jægtling, og der var ingen Udsigt til, at han skulde kunne udholde et Anfald af Feber. Denne aarog dog ikke samme heftige Karakter som hos Effie, men gremte sig mest i en overhaandtagende Afkræftelse, under hvilken den syge beholdt sin fulde Bevidsthed.

Med James Mod var det nu forbi. Et høit andet Slag troede hun sig næst til at kunne udholde, kun ikke dette. Mer end en Gang maatte hun lade Mary og Archie blive alene ved Sæjstegen for i Græm at lade sine Taarer have frit Løb.

„Er det dig, Mary,“ hviskede James ved et saadant Tilfælde med næppe hørlig Stemme til den blege Pige ved hans Side. „Der er et Par Spørgsmaal, som meget foruroliger mig, men maatte du kan besvare dem, saa at jeg kan faa Hjælp og Fred.“

„Bekymr dig det ikke om noget, men tænk paa den kære Herre Jesus, som er død for dig og har borttaget dine Synder,“ hviskede Mary.

„Det er just herom jeg vilde tale med dig. Jeg ved, at den Herre Jesus er død for Synderne, men hvad hjælper det mig, saalænge jeg ikke er vis paa, at jeg — just jeg — kan komme i Besiddelse af og nyde hans Døds Frugt? Hvad hjælper det os, om hele Byen var fuld af Fødemidler, men vi ikke havde Penge at købe. Vi vilde da ligefrem komme til at sulte ihjel.“

„Men den kære Herre Jesus giver os hele sin Fortjeneste, sin Retfærdighed, uden Penge og for intet.“

„Min til hvem giver han den? Al, Mary, da jeg ikke kunde komme til March heri, mens jeg var frisk, kan jeg endnu mindre haabe det nu, da jeg ikke formaar at tænke en eneste klar Tanke. Gud forbarme sig over mig! Derfor jeg havde en Præst — — —“

„Det skalde lidt hjælpe dig, James.“

„Ja, de mig; jeg sler det! Jeg har længe tvivlet men nu er jeg sikker paa, at ogsaa deres Bønner og Salvelser ikke er nok for mig. Jeg maa da have noget, Mary. Døden er forfærdelig at møde, og jeg ser ingen Udvej, ad hvilken jeg kan undfly den.“

„Se blot paa den Herre Jesus. Hans Naam er ikke forfærdeligt. Den, som tror paa ham, skal ikke se Døden.“

„Men hvad vil det sige, at „tro paa ham,“ Mary? Kan jeg være sikker paa, at intet mere kræves, og hvorledes skal jeg vide, at min Tro er saaledes, som han vil have den?“

„At tro paa een, er det samme som at forlade sig paa ham. Jeg maa tage Herren paa hans Ord paa samme Maade, som jeg holder paa et Ord af dig eller Janet. Og hans Ord til dig og mig er dette: Jeg vil forlade dem deres Misgerninger og aldrig mere komme deres Synder ihu.“

„Mary, vil du bede for mig?“

Mary vilde just efterkomme dette Ønske, da Archie, som hun troede var indslurret i en Krog af Værelset, styrkede frem og ved sit Udraab disse, at han havde hørt hele Samtalen.

„Jeg vil gøre endnu mere for dig, James,“ udbød han. „Jeg vil gaa til den gode Hr. Wishart og bede ham komme til dig, og jeg er sikker paa, at han kommer, thi han elsker Gud. Og han skal sige dig alt, hvad du ønsker at vide.“

En svag Rødme farvede den syges Kinder, idet han svarede: „O, det er for meget for mig! Skulde han gaa til en saadan fattig Stakkel som mig? Nej, nej, det kan vi aldrig begære!“

„Men han gaar dog hver Aften til dem, som er lige-

faa fattig som vi,“ vedblev Archie. „Du er syg og i Rød, og det er Grund nok for ham.“

„Just det, at jeg er syg, er Grund nok for mig til ikke at bevære ham,“ sagde James. „Det faar gaa som det vil med mig, men lad os ikke udsætte hans kostbare Liv for Fare. Han kan være til Trøst og Velsignelse for mange.“

Han fant udmattet ved paa Sengen, medens Janet, som imidlertid var kommen ind, vadede hans tørre Læber med lidt Vand. „Al, gid jeg havde noget bedre at læste dig med,“ lullede Søsteren, men han hvilede: „Det er godt nok — snart vil alt være forbi.“

En døbligende Døale lullede hans Øjne. Mary vintede Janet hen til Vinduet og vrede sagte til hende: „Noget maa der gøres for ham.“

„Vi har intet andet at gøre end at dø med hinanden!“ lød det haabløse Svar.

„Tat alle saaledes Janet, Gud har maaste andre Tanker med os. Vi maa ikke ved Bantro og Mishaab gøre vor Stilling værre end den er. James behøver fremfor alt noget styrkende Føde, og det behøver ogsaa du og Archie, men vi savne Midler til at anskaffe den. Her nu mit Forslag: Jeg har set Pesten paa nært Hold; jeg vaa-gede ved Faders Dødseng; jeg sad ogsaa hos lille Effie, og jeg frøgter ikke for Smitten. Kvinder til at pleje syge behøves over alt, og jeg tror derfor, at jeg let vil kunne finde en Plads som Sygeplejerske. Jeg vil medde mig hos den Læge, som var hos min stakkels Fader. Han syntes at have Medlidenskab med de fattige, og jeg haaber, at Gud vil krone min Vestræbelse med Fremgang og sætte mig i Stand til at yde eder nogen Hjælp. Men sig ikke et Ord herom til James.“

Janet gjorde i Begyndelsen mange Indvendinger, men de maatte alle vige for den Hurtighed og Bestemthed, hvormed Mary fattede sin Bestumning. Hendes Haab stod til Herren, og efterat hun barmhjertigt havde overladt sin Sag til ham, troede hun fast, at han skulde hjælpe enten paa den Raade, hun tænkte, eller ogsaa paa en anden.

De to bittere var hendes Slufsig, da hun fik høre, at den Læge, hun søgte, selv havde maattet bukke under for Sygdommen. Et Øjeblik tænkte hun paa den rige Rømand, som havde laant Penge hos hendes Fader. Men han ikke i denne almindelige Hjemsgæstetid skulde være villig til i nogen Grad igen at gøre godt det onde, han havde tilføjet dem? Ræsten melantist styrede hun sine Strid mod det Hus, i hvilket hun boede, at Hr. Wilson boede, men hun standede pludselig, da hun ogsaa over hans Port, fandt det velbekendte Legn, der vidnede om, at Pesten herude indtrif.

En Følelse af Fortvivlelse havde nær overvældiget den arme Pige. Overalt herude jo Døden, hendes Fader, lille Effie, Lægen, de var alle døde. Wilson kæmpede sandignligvis med Døden, og sikkert skulde ogsaa James falde for det dragne Sværd. En Ohjen gennemfor ved denne Tanke alle hendes Lemmer, og hun begyndte næsten at haabe, at ogsaa hun snart skulde gaa død. Det var et af disse mørke Øjeblikke, da hun ganske og aldeles syntes at bukke under i Striden.

Med langsomme Strid vandrede hun mod Hjemmet. Skulde hun maaste hængsle nogen af de forbigaaende om en Almisie? Hendes Under glædede af Smerte og Blusfel ved denne Tanke, men for James Skyld vilde hun dog ogsaa gerne underlæste sig denne Ydmygelse. Imidlertid saa hun blandt alle de forbigaaende ingen, til hvem hun kunde henvende sig, og Kræfterne sigtede hende i den Grad, at hun ikke formaadede at gaa længere. Udmattet og næsten elendig slæbte hun sig op over Trappen, men standede forundret i Døren ved Lyden af Archies Røst. Med klar og tydelig Stemme syntes han at læse noget. Hun nærmede sig og kunde snart opfatte Ordene. Hendes Hjerter grebes derved af en underlig Følelse; hun havde aldrig hørt disse Ord før, men sætte ganske instinktmæssigt, at de var talte af den gode Herre Jesus selv, og hun blev staaende som fastnaglet til Gulvet, medens Archie gentog: „Erger ikke for, hvad I skulle gøre og drifte; thi efter alt dette søge Hedningerne. — Gøds himmelske Fader ved, at I har alle disse Ting behov. Siger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skal alle disse Ting tilfalde eder.“ „Frygt ikke, du lille Hjort; thi det er eders himmelske Fader velbehaageligt at give eder Riget.“

Dette var en Lødsbrev af den levende Kirke, der styrkede og oplivede Marys Sjæl. Fortvivlelsen veg for et nyt Haab, og da hun kastede et Blik omkring sig, hvilken Forandring var vel ikke indtraadt i den korte Stund, hun havde været ude. Gennem det aabne Vindue indstrømmede den friske, svale Aftenvind; en venlig Jld flammede paa Kaminen, foran hvilken Janet stod, ligesom forbum under 3. Døge, og lysede med et tilløbe et varmt Af-tensmaaltid. Det mest forunderlige var dog dette, at den syges Ansigt havde faaet helt andet Udtryk; en svag Rødme farvede de nylig saa døblige Kinder, medens han med sigende Interesse lyttede til et høit Ord, som kom over Archies Læber. Da han blev var Mary, udbød han med glad Stemme: „Rom, Mary, og lovsing med os vor Herre Jesus. Han søger endnu for os.“

„Ja, kom og tag dig et godt Aftensmaaltid,“ fortsatte Janet, „du er vel næsten halvdød af Hunger og Overanstrengelse.“

Archie lagde i det samme sin Bog og udbød med sin almindelige Munterhed: „Vær nu glad, Mary. Ser du: vor James skal ikke dø, men leve.“

Men i Stedet for at deltage i den trefremmige Jubel, sank Mary ned paa en Stol, holdt Hænderne for Ansigtet og græd længe og hjertelig. Vi kan dog være forvisjede om, at det ikke var Sorgens Taarer.

7. Kapitel.

Maaden, hvorpaa Gud hjælper.

Og ingen Indbygger skal sige, jeg er syg; thi Koffet, som der dærlig har faaet Syndernes Forladelse. (Es. 38, 24.)

Det varede en Stund, før Mary kunde erholde en klar Forestilling om, hvad der havde tildraget sig i hendes Fraværelse. Janet og Archie talte i Munden paa hin-

anden og var saa ivrig i at fortælle, at Mary ikke kunde forskaa noget. Endelig fik James Aalebn til at ytre nogle Ord. Han pegede paa det nye Testamente og sagde: „Gud være Tak for den Godehed han har vist mod mig og mine paa denne Dag! Han har sendt sin egen Tjener for at tale til mig de Ord, hvorefter min Sjæl længtes og for at sætte min Fod paa Klippen. Vi var ikke saa stor en Raade værd, og vi kunde ikke tænke noget i den Retning.“

„Ovem har været her?“ spurgte Mary, som endnu havde vanfælsigt at satte den rette Mening.

„Mary,“ udbød Archie, „jeg har sagt dig det tyde Gange: Hr. Wishart, Georg Wishart, har selv været her!“

Og nu begyndte de lidt efter lidt at fortælle hvad der var hendt. Det var en simpel ligefrem Historie uden noget Under, uagtet den forekom dem som et saadant. Den tro Guds Tjener, som anvendte hele sin Tid i Kærligheds Arbejde for andre, og i hvis Øjne den fattiges Sjæl var ligesaa dyrebar som den riges, havde hos en af Duncans Raaber hørt om deres Rød, og det var nok til at vække hans Deltagelse. „De er i Rød og behøver Trøst,“ tænkte han nu, ligesom da han forlod Ar for at synde sig til det hjemfægte Dundee. Saa Øjeblik efter sad han hos James, greb hans Haand og fremholdt for ham Gvangeliet sine rige Trøst for alle arme og beværede Sjæle. „Og det var lige saa let at tale med ham, som med dig, Mary,“ sagde James senere. „Hans Lærdom og Overlegenhed fæltede ikke trykkelige.“

Dette Vidnesbyrd af den lærde Mands Mund vil ikke forundre os, naar vi betænke, at den inderste Dristraft til alle Wisharts Ord og Gerninger var Guds Kærlighed, udgød i hans Hjerter ved den Helligaand. Foruden det, at han af Naturen havde et venligt og kærligt Sind, lærte han af den Væster, i hvis Stole han gik, at tale med de trætte i rette Tid, og han lyttede nu med stille Taalmodighed til al den Tvivl, James fremstillede, alle de Indvendinger mod Gvangeliet, som kom baade af Uvidenhed og Bantro. Ligesom Rattens Skygger fly for den opgaaende Sol, saaledes veds efterhaanden alle disse Bantrens og Tviblens Tanker for Guds Ord overbevissende Magt. Guds Raad var paa en mislændelig Maade nær og virkede ved Ordet saaledes, at den syge i Troen ommandede de dyrebare Sandhed, som paa en klar og let fattelig Maade fremstillede for ham. Væden faldt fra hans Skulder, og han søgte, sig fri og glad i sin Raad, vis om sine Synders Forladelse, ikke ved sine egne Vidnesbyrd eller Gerninger, men alene i Kristi Blod. Da han for sit egen Del søgte sig lykkelig, vandte Tanken tilbage til hans lille Søster, Effie, der havde været ham saa nær, og han spurgte med Uro, hvor han fik tænke sig hende. Wishart svarede, at hver og en, som har en end kun en begyndende og svag Tro paa Jesus Kristus, saaledes som den lille Søster jo havde høft, den skal ikke dø, men for evigt leve med Kristus; thi hans Ord er sande og visse: „Hvo, som kommer til mig, den kaster jeg ikke ud.“

Fremd Wishart fjærnede sig, bad han højt med de tre Søskende. Hvor uhyggelig meget havde de ikke nu at tænke for og bede om! Han bad, som den Raad, der er vant at tale mere med Gud end med Mennesker, og for de tre Søskende blev hans Bøn uforglemmelig for Livet.

James havde ikke nævnt et Ord om den legemlige Rød, som hvilede saa tungt over den lille Familie, men det tomme Bærelse og de blege, magre Ansigter talede tilstrækkeligt derom, og Wishart ralte dem med glad Hjerter og gaadmelig Haand alt, hvad han i Øjeblikket havde. Desuden gav han James det Exemplar af det nye Testamente, hvorefter han nylig havde læst for ham; thi han vidste nok hvor vanfælsigt det var at faa et saadant.

Mary lyttede med rørt Opmærksomhed til alle disse Veddelelser og kunde ikke undgaa en Følelse af Savn ved Tanken paa, hvad hun havde tabt ved sin Fraværelse; men da hun betænkte, at Gud havde forudset og bestemt hvert Strid, hun skulde tage, og at hun ogsaa nu havde sagt sin Vej paa Herren, blev hun igen fornøjet og frydede sig ved den Glæde, som var bleven hendes Bønner til Del.

„Se her, Mary,“ vedblev James, „her er en dyrebar Bog, Guds eget hellige Ord! Er det ikke et Under, at vi kan røre ved det og selv læse de salige Ord!“

„Lad mig tage den dyrebare Bog i min Haand,“ bad Mary. Ingen, som leser disse Linier, vil af egen Erfaring kunne forstaa, hvad den fattige Pige sølte, da hun første Gang holdt det Ord i sin Haand, som var blebet hende kofligere og kærere end al andet paa Jorden. Dag efter Dag havde hun synet sig hen til Statsporten for at hente en Sundhedsbrev af den levende Kirke, og se, nu var selve Kirken kommen hjem til hende! Nu skulde hun naar som helst kunne drifte frit af den. Hun løstede de hellige Blade til sine Læber og læste dem.

„Jeg skal læse af den for eder alle,“ udbød Archie, som for første Gang i sit Liv var stolt af den Kundskab, han havde faaet i Skolen.

„Jeg kan vel ikke læse lydende,“ sagde James, „men saasnart jeg bliver frisk igen, skal jeg ikke slaa mig til Ro, før jeg kan det, og siden, Mary, skal jeg lære haabe dig og Janet at læse.“

Janet velsede et frygtfuldt Blik med Mary, da hun hørte James med saadan Tilid tale om sin Helbredelse, og hun bemærkede højt: „De første Ord, vi hørte af den velsignede Lærers Mund, Mary, den Dag, du formaadede os til at gaa ud til Statsporten, var disse: „Overlæn Uter eller Plaster kan helbrede, men dit Ord,“ og jeg synes, at vi paa en forunderlig Maade har faaet erfaret Sandheden heraf.“

Den mørkeste Stund var nu forbi. James kom sig langsomt, men sikkert, og mere end den bedste Medicin medvirkede hertil et glad Hjerter, en Sambitighed, som havde fuldkommen Fred med Gud ved Troen paa Syndernes Forladelse i Jesu Blod. Ingen af Familiens øvrige Medlemmer angreb af den frugtelige Sygdom, og da Wisharts gavmelde Gave var opbrugt, fik de Gang efter Gang uventet Hjælp snart fra en Raat, snart fra en anden. Medens denne Kærligheds Prædikanter med Kraft og Frimodighed fremholdt Luthers Lære om Kærlighedsbeden af Troen uden vore Gerningers Fortjeneste og uden vore Synders Forhindring, virkede denne Lære overalt, hvor den i Sandhed blev annammet, Kærlighedsbeden frie Gerninger. Der, som var formuende, blev ikke alene villige til af deres Overflod at give de fattige, men de

begyndte ogsaa personlig at ofre sig til Rattens Tjeneste, og de oplygte gerne selv den skulde Rød.

En Aften før James endnu havde forladt Sæjjestegen, og da Archie som sædvanlig læste et Stykke af det nye Testamente, bankede det befygt paa Gadedøren. Archie lagde Bogen fra sig og skyndte sig at lukke op, men han kom snart tilbage og sagde, at en ældre Herre spurgte efter Mary Wigton.

„Sagde du ham ikke, at Pesten er her?“ spurgte James.

„Jo vist, men han svarede blot: „Jeg har selv Øjne til at se Tegnet over Døren,“ og dermed gik han op ad Trappen, lige til han kom til Døren til venstre, hvor han uden videre Omstændigheder traadte ind.“

Mary forstod, at Archie talte om det Bærelse, hvor hendes Fader døde, og hun skyndte sig did. Der befandt hun sig snart Ansigt til Ansigt med en velkendt Mand, der syntes at være omkring fyretvove Ar, uagtet han i Virkeligheden var ti Ar yngre. Han var overordentlig bleg og havde mørke Ringe omkring Øjnene, over hvilke der hvilede et Udtryk af Lidelse og Freløshed.

Mary hilste artig og spurgte: „Er det mig De søger?“

„Kender du mig ikke igen, Mary? Jeg er din Broder John,“ udbød den fremmede og vilde slutte hende i sine Arme.

Mary tral sig forskrækket tilbage. Kunde denne Mand med de blege Kinder og de dybe Furer i Vandet være den glade, livsfriske Broder, hvis Minde hun havde bevaret siden Barnearene? Var dette virkelig John Wigton, den midlere Præst, som forlod hjem og Forældre for efter Livets Lære at tjene Kirken. Og derfor det virkelig var ham, hvorfor viste han sig her uden Værelstjole? Først og fremst tænkte det, var dette Spørgsmaal gleden over hendes Læber.

„Barnagtige Pige, ved du da ikke, at en Kirkes Tjener kan aflægge sin Dragt paa en Formands Befaling, naar et særegent Ørinde træder det,“ svarede Broderen.

„Har du hørt, at vor Fader er død,“ vedblev Mary. En mørk Skygge svævede over de blege Ansigtstræk, idet et kort „Ja“ bandede sig Vej over hans Læber.

„Han spurgte efter dig i sin sidste Stund, John. De mig, de mig, fattede han, hvor er John? Al,“ tilføjede hun „hvorfor kom du ikke før?“

„Jeg har ikke kunnet“ svarede han med en noget skælvende Stemme.

„Men hvorfor kommer du nu?“ vedblev hun; „har du ikke hørt om Sygdommen her i Huset?“

„Jeg er den hellige Kirkes Tjener, Mary, og naar mit Raad træder det, gaar jeg hvorfomhelst, var det end i selve Dødens Gub.“

Mary syntes bisælig, at dette var ret og ædelt, men hun tænkte alligevel, at Wishart aldrig vilde have yttret sig saaledes, uagtet han hver Dag og Stund handlede efter den samme Regel.

„Naar Djævelens Bøn ikke frygte for at gaa sin Faders Gæinde,“ vedblev John Wigton, „hør heller ikke Lysets Bøn frygte for at gaa, hvor Pligten kalder dem! Men fortæl mig noget om dig selv, Mary! Hvem har taget sig af dig efter vor Faders Død?“

Mary blev snart ganske veltalende, idet hun begyndte at fortælle om den Kærlighed, der af Duncans var vist imod hende fra den første Dag indtil nu. Imidlertid fremtog Broderen en fuldt Pung, og han rakte hende en Mængde Sølpenge. Marys Øjne lyfte af Glæde, da hun modtog den rige Gave. For sin egen Del betymrede hun sig lidt derom, men hun tænkte paa den Lettelse, hun derved kunde berede sine Venner, og hun udbød: „James og Janet har mange Gange gaaet saltne til Sengs forbi de havde delt Brødet med mig. Hvor jeg er lykkelig, at jeg kan gøre noget for dem!“

Broderen syntes ikke tilfulde at forstaa hendes Glæde; efter nogle Øjeblikke Taushed vrede han: „Mary, mon jeg for nogen Tid kan bo i dette Bærelse?“

„Derfor ikke Frygt for Smitten afsløder dig, er intet til Hinder derfor,“ svarede Mary. „Ingen har boet herinde siden Fader døde, og rimeligvis vil det endnu være længe, før nogen vil bebo det.“

„Det var altfaa her, han døde?“

„Ja, ja, det var her, han forgæves fattede efter en Præst. En lang Tid var mit Hjerter nær ved at briste ved Tanken herom, men Gud være Pris, den angstfulde Tid er forbi.“

Broderen svarede intet; ganske han ikke hørte de sidste Ord; thi han sad med Hovedet nedbøjet i Hænderne, henhunken i smertelige Tanker. Forestillingen om, at hans Fader var død uden Præst og Salvelse var for ham endnu smerteligere end den nogenlunde havde været for Mary. Endelig vrede han med en sagte Stemme: „Mary, har du fortalt Duncans, at du har en Broder, som er Præst?“

„Ja.“

„I saa Fald maa du ikke sige dem, at jeg er denne Broder.“

„Og hvorfor skulde jeg sige det?“ spurgte Pigen med uforsigtigt Forundring.

„Det tager sig ikke godt ud, at en Præst optænder i anden Dragt end den, som tilhører hans Stand; men at jeg nu gør det, derfor har jeg Grunde, som du ikke forstaa. Du kan jo sige at jeg er en Ven.“

„Mary rystede paa Hovedet. „Jeg maa sige Sandheden,“ svarede hun med dyb Alvor.

„Belan, sig da, at jeg er en Slægtning; det er jo fuld Sandhed.“

Hvor meget Marys aadne, ærlige Sind end havde alle, der ikke traadte aabent frem i Lyset, maatte han dog finde sig i at gaa ind paa Broderens Ønske. Efter at hun forgæves havde opfordret ham til at søge sig en Volsig, hvor han mindre var udsat for Smitten, forlod hun ham alene i det øde Bærelse. Ved sin Tilbageløst fortalte hun saa meget, hun kunde, om sit Møde med John, og hun overbelevede med Glæde de Penge, hun havde faaet, til Janet for den fælles Husholdnings Regning. Men dersom hun havde vist, fra hvilke Hænder disse Penge var komne, og for hvilken Pris de var erhvervede, vilde hun hellere have fullet ihjel end anvendt en eneste Stilling af dem.

(Fortsettes.)